

РЕШЕНИЕ

№ 16142

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12755** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Д. Г., чрез адв. Ж. П. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-664903/17.11.2023г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от мл.автоконтрольор при ОПП, СДВР.

В жалбата се посочва, че оспореният акт е незаконосъобразен, издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като фактическата обстановка по случая, за която има словесно изложени обстоятелства и в АУАН, и в ЗППАМ, не съответства на сочената правна квалификация на вмененото нарушение по чл.123, ал.1,т.2 от ЗДвП, както и не става ясно от посочването на чл.175, ал.1 от ЗДвП коя от посочените хипотези е нарушил жалбоподателя.

В съдебно заседание изложените аргументи се поддържат от адв. П., който моли за отмяна на оспорената ЗППАМ, представя писмени бележки и претендира разноски по представен списък.

Ответникът – мл. автоконтрольор в ОПП СДВР се представлява от юрк. П., който моли жалбата

да се остави без уважение, тъй като оспореният акт е издаден от компетентен орган и при наличие на правилна правна квалификация на осъщественото деяние.

Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.11.2025г. срещу Д. Д. Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4753304 за това, че на същата дата, около 14.30часа, в [населено място], [улица], докато управлява МПС Ф. П. с ДК [рег.номер на МПС], е реализирала ПТП с падащ пред и върху МПС клон, счупен от силния вятър. След възникналото ПТП водачът около 16.00 напуска местопроизшествието без да уведоми службите за контрол, като се връща на местопроизшествието в 22.05ч. Така изложените обстоятелства са квалифицирани като нарушение на чл.123, ал.1, т.2, б.б от ЗДвП. Съставен е и протокол за ПТП № 2025-1022-15152-1, в който са описани обстоятелствата и схемата на ПТП.

При идентични на описаните в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършено от Д. Д. Г. нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б.б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2021г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които са и полицейските служители по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР, сред които е и м.л.автоконтрольор при ОПП, СДВР, издал оспорената заповед. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване, но са налице нарушения и на процесуалния, и на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца. В разпоредбата са посочени множество състави на нарушения: по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

В оспорената заповед е посочено нарушение на чл.175, ал.1 от ЗДвП и конкретната фактология е подведена под нормата на чл.123, ал.1,т.2, б.Б от ЗДвП.

Съответно, разпоредбата на чл.175, ал.1от ЗДвП съдържа второ по ред препращане (след това по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП) към съответни административни нарушения, като посочва, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места(т.1); е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право(т.2); откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол(т.3); откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението(т.4); наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие(5); при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство(т.6); управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение(т.7).

Отделно от горното, нарушението на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на Министерството на вътрешните работи;

Изложената в ЗППАМ фактология не съответства на нарушение на чл.123, ал.1,т.2,б.Б от ЗДвП. По делото е безспорно установено и не се спори, че при ПТП няма пострадали хора. Само това противоречие между факти и правна квалификация на нарушението, обвързано с налагането на ПАМ, е достатъчно за нейната отмяна, тъй като води до липса на надлежно установено материалноправно основание за прилагане на мярката и до невъзможност да се приеме, че са налице предпоставките за упражняване на административната компетентност.

Отделно от горното, не става ясно на кое от посочените в чл.175, ал.1 от ЗДвП нарушения съответства изложеното като факти и като правна квалификация.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че възприетата от законодателя законодателна техника при уредбата на принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб.

„бб“ от ЗДвП се характеризира с усложнена система от препращащи норми, включително към разпоредби, съдържащи множество самостоятелни хипотези на административни нарушения.

Тази многостепенна препращаща конструкция създава затруднения при точното определяне на приложимото материалноправно основание, както за административния орган при издаване на акта, така и за неговия адресат при организиране на защитата му. поради което изисква повишена степен на прецизност при формулиране на правната квалификация на деянието.

В случая такава прецизност не е налице, което е още едно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед.

С оглед изхода на делото основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 516,40 евро, от които 5.11 евро държавна такса и 511.29 евро адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар не се споделя, предвид съобразяването му със законоустановения минимум, предвиден в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004 за възнагражденията за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Д. Г. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-664903/17.11.2023г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от мл.автоконтрольор при ОПП, СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. Г. разноски по делото в размер на 516.40 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.